

[Viggo Starcke.]

møde i Lindbjerg den 20. marts — jeg beder om tilladelse til et kort citat — at udtale om retsforbundet, at det

„er fuldstændig blottet for realpolitisk sans“.

Og så sagde det ærede medlem:

„Jeg har aldrig nogensinde set et så tåbeligt stykke politik som retsforbundets forslag om en folkeafstemning angående tilslutning til en Atlantpagt eller til en Østersøpagt.“

Med den umådelige udenrigspolitiske ekspertice, som det ærede medlem hr. Edvard Sørensen er i besiddelse af, er det jo en knusende dom, men der bliver dog det tilbage, at tilsidst rettede det ærede medlem det spørgsmål til mig, hvordan jeg ville anbefale det danske folk at stemme. Se, det, som retsforbundet procederer på, er, at afgørelsen skal lægges ud til en folkeafstemning. Lad os få en afgørelse af spørgsmålet dér. Når det er klaret, skal jeg gerne give mit råd ... (Munterhed) ja, ja, jeg skal også give det til det ærede medlem hr. Edvard Sørensen, men lad tingene komme i den rigtige rækkefølge, hvorimod med den hønseformede politik, som det ærede medlem hr. Edvard Sørensen fører, tingene i nogen grad bliver stillet på hovedet...

Første næstformand (Arnth Jensen): Det ærede medlem skulle ikke bruge sådanne udtryk.

Viggo Starcke: Når den højtærede regering udbeder sig en bemyndigelse til både at underskrive og ratificere Atlanterhavspagten, vil jeg gerne spørge den højtærede udenrigsminister, om han ligger inde med oplysninger om, hvorledes andre lande stiller sig, om andre lande også giver deres regeringer en bemyndigelse både til underskrift og til ratificering.

Endelig skal jeg endnu engang rette et spørgsmål enten til den højtærede udenrigsminister eller til den højtærede statsminister, som jeg endnu ikke har fået svar på, nemlig dette, om frigivelsen af det danske erhvervsliv skal træde i forgrunden eller socialiseringen. Ifølge pagtens art. 2, som jeg gerne vil tillade mig at citere, forpligter deltagerne sig til at

„bidrage til den videre udvikling af fredelige og venskabelige mellemfolkelige forhold ved at styrke deres frie samfundsordninger, ved at hidføre en bedre forståelse af de grundsætninger, som disse samfundsordninger hviler på, og ved at fremme almindelig stabilitet og velfærd.

De vil søge at fjerne uoverensstemmelser i deres internationale økonomiske politik og vil tilskynde til indbyrdes økonomisk samarbejde“.

Jeg ønsker altså fra regeringens side en erklæring om, hvilken betydning regeringen tillægger dette indbyrdes økonomiske samarbejde, om regeringen vil tage et initiativ i denne retning, eller om den stadig vil bygge sin politik på socialiseringens idé, og hvis det sidste er tilfældet, hvad forskel der så egentlig er på Østens politik og den højtærede regerings.

Mogens Fog: Der er en side af det spørgsmål, vi diskuterer i dag, som hverken den højtærede udenrigsminister eller nogen af ordførerne har været inde på, og som jeg derfor gerne vil fremdrage. Den højtærede udenrigsminister hævdede i går, at der ikke bag ved Atlanterhavspagten foreligger nogen hemmelig aftale og ikke vil komme til at foreligge andre aftaler end dem, der offentliggøres. Men når det er tilfældet, har pagten, såvidt jeg kan se, en alvorlig mangel. Der står nemlig intet i pagten om, hvad der vil ske, hvis en af pagtdeltagerne optræder som angriber. Jeg skal derfor tillade mig at bede den højtærede udenrigsminister om at meddele mig, hvorvidt dette spørgsmål har været drøftet, og hvilke betragtninger der har gjort sig gældende i regeringen, idet jeg må gå ud fra, at også denne side har været inddraget under overvejelserne. Det er en ikke altfor fjerntliggende mulighed, at en af pagtdeltagerne skulle træde i angreb, når man ser på forholdene i verden i øjeblikket og sidst har set, hvorledes Holland er aktiv i en krig, som er fordømt af De Forenede Nationer. Der foreligger som sagt ikke i den offentliggjorte pagt nogen bestemmelse, som siger, hvorledes de kontraherende parter skal optræde i sådanne tilfælde, og da der altså ikke foreligger hemmelige aftaler, må man gå ud fra, at der heller ikke er nogen forpligtelse for de øvrige magter til at støtte en sådan angriber. Men spørgsmålet er da, — og det spørgsmål er vel værd at drage frem her i salen —, om de kontraherende parter da ikke i et sådant tilfælde i henhold til deres forhold til De Forenede Nationer ville være pligtige at vende sig med alle midler, som de måtte beslutte, mod angriberen. Det må igen betyde, at pagten i en sådan situation automatisk ophører, og det er ejendommeligt, at den mulighed overhovedet ikke er berørt.

Jeg må anmode om, at der, før tinget træffer sin beslutning, bliver gjort rede her-